

[Elmquist.]

er kvalificerede til Hjælp, virkelig kan faa denne Hjælp. Jeg er ganske sikker paa, at Lovgivningsmagten vil komme til at sande, at de Laantagere, som Staten saaledes hjælper, paa den mest samvittighedsfulde Maade vil gøre deres til, at Staten, saa vidt det staar til dem, ikke vil komme til at tabe noget paa disse Laan.

Jeg vil dernæst gerne i Tilslutning til, hvad der er fremført af enkelte ærede Medlemmer, udtale min Beklagelse over, at den højtærede Indenrigsminister ikke har ment i Øjeblikket at kunne fremsætte Forslag om Aldersrentens Overgang til en Folkeforsikring. Jeg er ganske klar over, at de Vanskeligheder, som den højtærede Indenrigsminister har paaberaabt sig, er til Stede, men paa den anden Side, naar man er klar over, at Folkeforsikringsvejen er den Vej, man bør ind paa, idet Aldersrentens Ordning gennem en Folkeforsikring, saaledes at Landets Borgere i de unge Aar er med til at betale til Sikring af deres Alderdom, er den sundeste og mest rationelle Ordning af dette Spørgsmaal, saa synes jeg, det er forkert at udskyde Problemets Løsning i det uviste. Jeg synes tværtimod, man burde tage Sagen op, begynde Arbejdet og se, om man ikke kunde finde Vej for en Løsning. Jeg er ikke i Tvivl om, at der hos store Dele af vort Folk, netop i Erkendelsen af de store Vanskeligheder og de betydelige Ulemper og Urimeligheder, som den nuværende Aldersrentelov medfører — og dette erkendes jo ikke mindst af de kommunale Forsamlinger rundt omkring, som har Administrationen af denne Lov —, er et meget stærkt Ønske om at prøve, om Folkeforsikringsvejen ikke er en mere brugbar og en mere rationel Vej. Imidlertid trøster jeg mig med — om end jeg beklager, at den højtærede Indenrigsminister altsaa vil stille Sagen noget i Bero —, at det altsaa ogsaa kun er en foreløbig Udsættelse, Ministeren ønsker, og jeg haaber derfor, at Forholdene snart maa udvikle sig saaledes, at den højtærede Minister med sin saa saare værdifulde Arbejdskraft vil stille sig i Spidsen for Arbejdet paa at faa en mere tilfredsstillende og mere rationel Løsning af Spørgsmaalet om Forsorgen for vore gamle.

Jeg skal endelig til Slut takke den højtærede Indenrigsminister for hans Tilsagn om at ville gennemføre en bedre og retfærdigere Valglov, og jeg vil gerne navnlig takke den højtærede Minister for hans Tilsagn om, at han vil forsøge at gennemføre en Reduktion af Folketingets Medlemsantal; jeg tror,

at Ministeren dermed imødekommer et meget stærkt Ønske hos Landets Borgere. Kun finder jeg, at den højtærede Minister ikke synes at ville gaa tilnærmelsesvis vidt nok med Hensyn til denne Reduktion. Jeg har hørt, der skulde være Tale om en Reduktion paa omkring 20 Medlemmer; jeg synes ikke, det er at gaa tilnærmelsesvis vidt nok. Jeg haaber imidlertid, at der igennem det kommende Lovforslags Behandling maa blive aabnet Mulighed for en yderligere Reduktion, idet det er min absolutte Overbevisning — og jeg tror, det er en Overbevisning, som deles af meget store Dele af Landets Vælgere —, at vi udmærket godt her i Landet kunde nøjes med en Folketingsrepræsentation paa f. Eks. 100 Medlemmer, og at der af disse 100 Medlemmer vil blive udført et fuldt saa godt Arbejde som af de 149 Medlemmer, der sidder i Folketinget i Øjeblikket. Jeg er ikke i Tvivl om, at hvis Rigsdagsmændene kom ud til Vælgerne og sagde: Nu er vi inde paa Rigsdagen blevet enige om at nøjes med 100 Folketingsmedlemmer! — saa vilde ikke en eneste Vælger sige Rigsdagsmændene imod, jeg tror tværtimod, man vilde modtage det som Opfyldelsen af et Ønske, der gaar dybt igennem hos Vælgerne i alle Partier. En saadan Reduktion fra 149 til 100 Medlemmer vilde maaske nok medføre, at man fik lidt færre Love gennemført hvert Aar, og maaske ogsaa, at man fik forelagt noget færre Lovforslag fra de forskellige Partier, men Ulykken derved vilde Landets Borgere sikkert nok alligevel kunne komme over. I hvert Fald viser efter min Mening de sidste 10 Aars Lovgivning — og det tror jeg, at ikke mindst de fleste Jurister er enige med mig i —, at et langsommere Tempo for Lovgivningen ikke vilde skade vore Loves Kvalitet.

Jeg er ganske klar over, at det vil være vanskeligt at faa Folketingets Medlemmer til selv at gaa med til en saadan Reduktion som til 100 Medlemmer eller deromkring, idet det naturligvis altid er vanskeligt at indse sin egen Undværlighed; men jeg tror alligevel, man burde stræbe derefter. Og i hvert Fald er jeg efter min Overværelse af denne Finanslovdebat — det er første Gang, jeg har den Ære og Fornøjelse —, under hvilken det indrømmer jeg, der er holdt mange udmærkede Taler, men under hvilken, der efter min Mening ogsaa er holdt særdeles mange overflødige Taler, og under hvilken der er holdt mange Taler, der har taget en Time eller mere, og som udmærket kunde være holdt paa